

Arrest

nr. 139 589 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2012 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 18 augustus 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 8 december 2011 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.08.2011 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard omdat betrokkene een procedure 9ter lopende heeft en in het bezit is van een attest van immatriculatie. De overige elementen die werden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk het beroep op het artikel 8 EVRM, de vergelijking met de wet van 22.12.1999 en de verklaring dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het beoogde doel, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene wenst zich te beroepen op humanitaire redenen om haar verblijf in België te regulariseren. Ze verklaart dat ze zorg voor haar hulpbehoevende moeder die wettelijk in België verblijft op zich heeft genomen. Dit element kan echter niet aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien de moeder van betrokkene steeds een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.

Wat betreft de elementen van integratie, de verklaring dat betrokkene zowel over een actieve als een passieve kennis van het Nederlands beschikt, dat ze een vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat ze het belangrijk vindt om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze loutere beweringen kunnen staven en uit de studie van het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet gemachtigd is om in België te werken.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Verweerster stelt dat het feit dat verzoekster instaat voor de zorg van haar hulpbehoevende moeder niet als een grond tot regularisatie kan aanzien worden gezien de moeder “steeds een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.”

Deze motivering is niet afdoende.

Verweerster preciseert niet welke diensten dit zouden zijn, noch gaat zij in concreto na of de moeder van verzoekster wel in aanmerking komt voor enig van deze diensten.

Tot slot gaat verweerster niet in het minst na of de 90jarige moeder wel financieel in staat is dergelijke thuisverpleging te bekostigen, hetgeen niet het geval is.

De moeder heeft voltijds zorg nodig en beperkte thuisverpleging zal geen soelaas bieden.

Verweerster heeft geen enkel onderzoek van het dossier in kwestie gedaan noch enige zorgvuldigheid aan de dag gelegd.

Zij bedient zich integendeel quasi pro forma van een motivering.

Bovendien moet ook voor verweerster duidelijk zijn dat de persoonlijke verzorging door de eigen dochter op haar oude dag niet valt gelijk te stellen door de verzorging door eender welke niet nader gespecificeerde dienst.

Eveneens word hierdoor het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin

heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna de gemachtigde) de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. *In casu* werd de aanvraag ongegrond verklaard omdat de aangehaalde elementen niet voldoende zijn om verzoekende partij tot een verblijf te machtigen.

2.6. In de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 18 augustus 2011, haalt verzoekende partij ondermeer het volgende argument aan als

grond tot verblijfsmachtiging: *“Toen verzoekster weduwe werd, is zij naar België gekomen om haar moeder die alhier op legale wijze verblijft en waar zij mee samenwoont, te verzorgen. De moeder van verzoekster is de leeftijd van 90 jaren al gepasseerd en is hulpbehoevend. Deze is in het bezit van een identiteitskaart voor vreemdelingen, bekomen in het kader van gezinshereniging.”* En *“Momenteel maakt zij (verzoekende partij) zich nuttig met het verzorgen van haar bejaarde en hulpbehoevende moeder waar zij ook mee samenwoont.”*

Aangaande dit argument heeft de verwerende partij als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene wenst zich te beroepen op humanitaire redenen om haar verblijf in België te regulariseren. Ze verklaart dat ze zorg voor haar hulpbehoevende moeder die wettelijk in België verblijft op zich heeft genomen. Dit element kan echter niet aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien de moeder van betrokkene steeds een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden.”*

2.7. Verzoekende partij meent dat deze motivering niet voldoende is omdat niet gepreciseerd wordt op welke diensten haar moeder dan wel beroep zou kunnen doen en dat ook niet is nagegaan of haar moeder dit financieel wel kan dragen. Haar moeder heeft voltijds zorg nodig en beperkte thuisverpleging zal geen soelaas bieden.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid toekomt om te beoordelen of de aangevoerde elementen al dan niet volstaan als grond voor regularisatie en wanneer hij van oordeel is dat deze niet volstaan, dit te motiveren, hetgeen hij *in casu* ook gedaan heeft. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag, blijkt inderdaad, zoals de verwerende partij correct stelt in de nota met opmerkingen, dat verzoekende partij slechts zeer summier verwijst naar de hulpbehoevendheid van haar moeder. Er wordt enkel geponeerd dat zij instaat voor haar moeder die hulpbehoevend is, zonder dat evenwel wordt toegelicht in welke mate en op welke manier deze hulpbehoevendheid zich manifesteert. Gelet op de inhoud van de aanvraag ter zake, kan de Raad het geenszins kennelijk onredelijk bevinden dat de gemachtigde oordeelt dat haar moeder steeds een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden. Verzoekende partij is thans van oordeel dat thuisverpleging niet volstaat en meent tevens dat haar moeder hier niet financieel voor kan instaan, maar de Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij toekwam alle nuttige inlichtingen inzake de hulpbehoevendheid van haar moeder aan het bestuur kenbaar te maken bij haar aanvraag. In het licht van wat verzoekende partij in haar aanvraag aanvoerde, heeft de gemachtigde afdoende gemotiveerd waarom het argument inzake de hulpbehoevendheid van de moeder van verzoekende partij niet voldoende is als grond voor regularisatie. De loutere subjectieve overtuiging voorts van verzoekende partij dat persoonlijke verzorging en verzorging door een thuisverplegingsdienst niet gelijk te stellen valt, kan evenmin afbreuk doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij is het niet eens met deze beoordeling, maar zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar verzoekende partij nog een medisch attest aangaande haar moeder voegt bij het verzoekschrift wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van het medisch attest dat verzoekende partij nu voorlegt. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

2.9. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op de vaststelling dat niet alle motieven van de bestreden beslissing werden betwist, komt de Raad tot de vaststelling dat de verwerende partij niet op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de voorliggende gegevens of met schending van de toepasselijke bepalingen heeft beslist dat er geen redenen zijn om de verblijfssituatie van verzoekende partij te regulariseren en de aanvraag derhalve ongegrond is. Het loutere gegeven dat verzoekende partij kennelijk niet akkoord is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt, en de door haar aangevoerde elementen naar mening van verzoekende partij wél redenen tot regularisatie uitmaken, volstaat niet om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER